

מכונה מול מיסטיקה

ד"ר לז רוזנטל

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

אחרי שקיבל את התוצאות הוא אמר, "אין שום גידול, אין פגיעה בעצם".

חשתי הקלה וחשבתי לעצמי, "יופי, אני הולך הביתה!" אבל הוא אמר, "מאחר שעדיין לא איתרנו את הסיבה לכאבי הראש שלך, עלינו להמשיך הלאה ולבצע בדיקות נוספות". הוא שלח אותי לבצע בדיקת סי.טי.

הבדיקה גילתה כי מאחורי העין הימנית שלי, באמצע ה'חומר האפור' (רקמת המוח שבו מערכת העצבים המרכזית), היה לי מפרצת מוחית - כלי דם שהתרחב כמו בלון - והיא עמדה להתפוצץ. במקרה של התפוצצות, התוצאה תהיה מוות מיידי.

ברגע שאשתי שמעה את זה היא נכנסה להיסטריה. היא הייתה בהיריון עם ילדנו השלישי, והמחשבה של להישאר לבד עם שלושה ילדים קטנים ללא בעל הפחידה אותה נורא.

היא התחילה להלחיץ אותי להתקדם לשלב הבא - לבצע צנתור של אבי העורקים, כפי שהמליץ הנוירולוג. הליך זה היה כרוך בהחדרת צנתר לעורק המפשעה ומשם להשחיל אותו לאבי העורקים, ואז להזריק חומר ניגוד. בדיקה זו תאפשר לבצע שיקוף רנטגן ולמפות את כלי הדם במטרה לאבחן האם ניתן לעצור את זרימת הדם לאותו כלי דם במוח שבו המפרצת.

במקרה שכן, יוכלו להגיע אל האזור הפגוע דרך ארובת העין אחרי הוצאת העין או על ידי עשיית נקב מיוחד בראש, ולחבר והנחת אטבי מתכת מיוחדים שימנעו את התפוצצות המפרצת. זה אולי נשמע פתרון טוב, אך הבעיה בהליך זה היא שייטכן שאותו כלי דם מזין חלק חיוני כלשהו במוח, וברגע שייחסם באמצעות האטבים, עלול להתרחש שבץ. לא היה נראה לי שזה סיכון שאני מעוניין לקחת.

הייתה גם אופציה נוספת, שלמרבח הצער לא נשמעה טובה בהרבה. אפשרות זו דרשה חישוף כירורגי של המפרצת, וציפוי כלי הדם בסוג של דבק במטרה לחזק את דפנותיו המוחלשות וכך למנוע את התפוצצותו. הליך זה יחייב הרס כמות גדולה יחסית של רקמת מוח כדי לחשוף את המפרצת, וגם זה עלול לגרום לפגיעה בתפקוד המוחי.

אני אמנם רופא שיניים, אבל יש לי כישרון זמרה ואני עוסק כתחביב גם בחזנות. בשנת תשמ"ב (1981), התבקשתי לחזן עבור קהילה קונסרבטיבית שערכה את תפילות הימים הנוראים בבית מלון ביוניברסל סיטי, צפונית ללוס אנג'לס. האולם היה מלא - היו שם בוודאי כאלף וחמש מאות איש - והיה לי קטע סולו שהייתי אמור לשיר, את תפילת "ונתנה תוקף". מקטע אחד לפני הסולו שלי, חשתי לפתע כאב ראש נוראי, ונפלתי לרצפה - היו צריכים לשאת אותי באלונקה מהבימה בעיצומו של ראש השנה.

נלקחתי לחדר צדדי שבו יכולתי לשכב ולנוח, אך כעבור שעתים הכאב עדיין לא חלף וגם עוצמתו לא פחתה; היה ברור שזה סימן לא טוב.

בשלב זה נלקחתי לבית הרפואה, שם עשו לי צילומים של הגולגולת והצוואר, וחזרו עם האבחנה הבאה, "יש לך גידול בבלוטת יותרת המוח. הוא לוחץ על העצם, והלחץ הזה גורם לכאב הראש".

בעקבות אבחנה זו קראו לנוירולוג שהזמין טומוגרף על מנת שיוכל לקבל תמונה ברורה יותר של ההרס שנגרם לעצם.

«

אותי. יכולתי לחשוב! יכולתי לראות! יכולתי לדבר! יותר מזה כבר לא היה אכפת לי מכלום.

הרדיולוג בהה בי במשך כמה דקות, ואחר כך אמר, "מעולם לא ראיתי דבר כזה - שמשוה שמופיע בצורה כל כך ברורה בסריקת סי.טי. יתברר בצנתור אבי העורקים כלא קיים לחלוטין. אתה בסדר. אין לך שום בעיה בכלל. אין לי מושג למה סבלת מאותו כאב ראש".

השורה התחתונה היא, שמאז תשמ"ב (1981) שוב לא סבלתי מאותו כאב ראש.

אחר כך ערכנו מסיבה גדולה ואת הקייטרינג הזמנו מאחת המסעדות הכשרות בלוס אנג'לס, מכיוון שהמטבח בביתנו עדיין לא היה מספיק כשר. השכנים שלי היו בטוחים שנפטרת, בגלל שראו את כל הרבנים עם הכובעים השחורים שהגיעו אל הבית. אבל אחר כך הם ראו אותי רוקד ברחוב, וחוגג את הנס הזה.

לא היה צריך יותר מזה כדי שאיהפך לשומר תורה ומצוות ולחסיד נאמן של הרבי ושל תנועת חב"ד, עד עצם היום הזה. כל משפחתי הושפעה עמוקות כתוצאה מהמאורע. ילדינו למדו בשיבות ובסמינרים, וכיום כל המשפחה שומרת שבת וכשרות. כולם מנהלים אורח חיים דתי, ובימים אלו אנו מצפים ללידת נכדנו החמישה עשר במספר.

את כל הנחת הזו לא הייתי רווה לולא הרבי מליובאוויטש. הוא שלח כזו ברכת הצלה ליהודי שמעולם לא פגש ולא ידע עליו דבר.

ד"ר לז רוזנטל הוא רופא שיניים באנצ'ינו, קליפורניה. הוא רואיין בביתו בחודש אלול תשע"א (2011). סיפורו הופיעה בדיסק הראשון של "להביט מעבר למסך".

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשנ"א (1991) — בשיחה דרמטית ובלתי נשכחת, קבע הרבי שהאחריות להבאת משיח צדקנו מוטלת על כתפיו של כל חסיד, ועל כל אחד לעשות כל אשר ביכולתו כדי להביא בפועל את ביאתו. כ"ח בניסן

1 ספר השיחות תשנ"א, כרך ב, עמ' 474-470

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

שתי האפשרויות לא נשמעו טובות במיוחד, אבל אשתי הייתה מאוד מודאגת, ולחצה על הרופאים שיעשו משהו. בסופו של דבר אמרתי להם, "טוב, נעשה את זה. אבל רק בתנאי שאם הולכים לעשות את הצנתור, שיכינו מראש חדר ניתוח, כדי שיוכלו להעביר אותי מיד לביצוע ההליך הבא. אם אתעורר מכך אי פעם, אני רוצה שכל העסק כבר יהיה מאחוריי".

כולם הסכימו, וזה השלב שבו הופיע הרב יהושע גורדון ע"ה, שליח הרבי ללוס אנג'לס ולסביבה, מנהל בית חב"ד בוואלי. הייתה לנו היכרות אתו, זכינו להתארח אצלו בשבת כמה פעמים, ושם שמענו על הרבי מליובאוויטש, ואפילו השתתפנו בשיעורים שבהם נלמדו רעיונות מתורתו של הרבי. הרב גורדון אמר לי, "אתה חייב לכתוב לרבי מכתב מפורט ולספר לו את כל מה שקורה כאן. אתה צריך לבקש ממנו ברכה".

אמנם היינו אז בתהליך התקרבות לשמירת תורה ומצוות, אבל עדיין התייחסתי בספקנות להיבטים המיסטיים שביהדות, ולא הבנתי מה מסוגלת לחולל ברכה של צדיק. אמרתי לו, "תשמע, זה לא הקטע שלי. . . כלומר, מה לאיזה זקן שנמצא במרחק של יותר מחמש וחצי אלף ק"מ מכאן, ולמה שקורה אצלי בראש?"

אני יודע שזה נשמע לא ממש מכובד, אבל זה המקום שבו הייתי בשעתו.

תגובתו של הרב גורדון הייתה, "מה אכפת לך לכתוב מכתב? איזה נזק יכול לצאת לך מזה? אתה תבקש ברכה מאדם גדול מאוד, שכבר העניק מברכותיו לאנשים כה רבים שכתוצאה מברכותיו חוו דברים נפלאים בחייהם".

בסוף נכנעתי, והתיישבתי לכתוב מכתב בן שלושה עמודים בכתב יד, ואחר כך שלחתי אותו.

התשובה הגיעה כעבור ארבעה ימים בשיחת טלפון לרב גורדון. תמצית תשובתו של הרבי אלי הייתה, "אין לך שום דבר. אם אתה מרגיש שאתה חייב לעשות את הבדיקה הזו למען שלוות הנפש שלך, אזי אני נותן לך את ברכתי שהיא תעבור בהצלחה. אבל, אין לך שום בעיה".

מאחר שכבר קיבלתי החלטה לבצע את הצנתור, החלטתי להמשיך כמתוכנן ועברתי את הבדיקה. כאשר התעוררתי, ראיתי מעלי את דמותו של הרדיולוג המתמחה בפענוח הצילומים הניורולוגיים. פניו נראו ממש קודרים, על סף האומללות.

אבל אני שמחתי. עצם העובדה שהתעוררתי כבר שימחה

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015